

Боян Чуков

МАТРИЦАТА ОТВЪТРЕ

Битката за световно господство
и контрол

София, 2020

© Издателство „Изток-Запад“, 2020

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Боян Чуков, автор, 2020

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2020

ISBN 978-619-01-.....-.....

Боян Чуков

МАТРИЦАТА ОТВЪТРЕ

БИТКАТА ЗА СВЕТОВНО ГОСПОДСТВО
И КОНТРОЛ

СЪДЪРЖАНИЕ

САЩ: ФИКСИРАНА СТРАТЕГИЯ, ПРОМЕНЛИВА ТАКТИКА	9
<i>Светът се съсредоточава. Новото мислене се оказва архивираното старо</i>	
КАРАБАХ – ПАНТЮРКИЗЪМ В ДЕЙСТВИЕ	25
КАКВО СКРИ ДРАМАТА „КОРОНАВИРУС“ В ПОДНЕБЕСНАТА?	33
ЗА „СВЕТА СОФИЯ“ И „СВЕЩЕНИЯ КАПИТАЛ“ В ГЕОПОЛИТИКАТА	47
24 МАЙ – НЕУДОБНИ ИСТИНИ	56
ФРЕНСКО-ГЕРМАНСКИЯТ МОТОР НА ЕС	67
„ХИБРИДНАТА ВОЙНА“ КАТО СЕМАНТИЧЕН ЛОКУМ	70
ПРИЗРАКЪТ НА ОРДОЛИБЕРАЛИЗМА БРОДИ В ЕВРОСЪЮЗА	74
МАКЕ AMERICA GREAT AGAIN!	
А БЪЛГАРИЯ ЩЕ Я ПРАВИМ ЛИ ДЪРЖАВА?	77
БОЯН ЧУКОВ: ЕВРОПЕЙЦИТЕ СА ЗАЛОЖНИЦИ НА АМЕРИКАНСКАТА ПРО.....	85
<i>Интервю на Infacto с Боян Чуков, експерт по национална сигурност и международни отношения</i>	
БЪЛГАРИЯ ИЗПУСНА МНОГО ВЪЗМОЖНОСТИ ДА Е „ПОСРЕДНИК“ В	
МЕЖДУНАРОДНИТЕ ОТНОШЕНИЯ, СЕГА СМЕ ПРОСТО „КУРИЕР“	91
<i>Интервю на Благовест Бенишев с Боян Чуков за в-к „Труд“</i>	
ЛИБЕРАЛНИТЕ ГЛОБАЛИСТИ БЛОКИРАТ БЪЛГАРИЯ	
ДА ВЪРВИ НАПРЕД.....	96
<i>Интервю на Благовест Бенишев с външнополитическия анализатор Боян Чуков, вестник „Труд“</i>	
ИДЕАЛНОТО ЗА САЩ Е МОЩНА РУСИЯ, НО БЕЗ ПУТИН	101
<i>Интервю на Благовест Бенишев с Боян Чуков за вестник „Труд“</i>	

ПРО НЕ Е САМО ЗАЩИТА, НО И НАПАДЕНИЕ.....	115
<i>Интервю на сп. „Инфакто“ с Боян Чуков, съветник по външна политика и национална сигурност в две правителства на Република България, бивш дипломат в Париж и Мадрид, офицер от външното разузнаване</i>	
НОВАТА ТУРСКА ДИПЛОМАЦИЯ.....	120
НЕООСМАНИЗЪТ КАТО ПОДПРОЕКТ НА РАХ АМЕРИКАНА	139
РЕЛИГИОЗНАТА ДИПЛОМАЦИЯ НА САУДИТСКА АРАБИЯ	157
МАКРОН ТРЯБВА ДА СЕ ПАЗИ ОТ МАКРОН	176
<i>Убедителна победа на холограмата Макрон</i>	
НА 23 АПРИЛ ФРАНЦИЯ ИМА СРЕЩА С ИСТОРИЯТА	183
ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ЕМАНЮЕЛ В СТРАНАТА НА РУСНАЦИТЕ	198
ЕВРАЗИЙСТВОТО.	
ЗАБРАВЕНОТО НАСЛЕДСТВО НА КЕМАЛ АТАТЮРК.....	211
ЗАГУБЕНОТО ВЕЛИЧИЕ НА ФРАНЦИЯ	224
ИРАН И НЕГОВИТЕ СПЕЦИАЛНИ СЛУЖБИ	242
КЮРДИСТАН.....	259
<i>Това е, когато гледаш на облаците от горе надолу</i>	
„ИСТОРИЧЕСКАТА СРЕЩА“ НА ХАВАНСКОТО ЛЕТИЩЕ	284
<i>Световните медии отразиха напоително срещата между Негово Светейшество Кирил, патриарх на Москва и цяла Русия, и римския папа Франциск</i>	
ПОЛША В РОЛЯТА НА ГЛАВНО ЩАТСКО ПРОКСИ В ИЗТОЧНА ЕВРОПА	294
АФГАНИСТАН МЕЖДУ ТАЛИБАН И ДАЕШ.....	311
<i>За опитите на „Ислямска държава“ да погълне движението „Талибан“ и да превърне Афганистан в кървав подстъп към бившите съветски републики, а оттам и към самата Русия...</i>	
ГАЗОВИТЕ ПОЛУТОНОВЕ, КОИТО ПРАВЯТ „МУЗИКАТА“	320
И ЗАМИРИСА В ЕВРОПА НА ВТЕЧНЕН АМЕРИКАНСКИ ПРИРОДЕН ГАЗ	324
<i>Договорът с Македония на фона на събитията в света</i>	
THE BIG SLEEP (ГОЛЕМИЯТ СЪН)	339

ГЕОПОЛИТИКА, БИЗНЕС, СПОРТ И ИНФОРМАЦИОННО-ПСИХОЛОГИЧЕСКА ВОЙНА.....	348
ИГ „ФАРБЕН“	364
<i>Една неудобна история</i>	
РЕДЖЕП ЕРДОГАН ЗАГОВОРИ ЗА ПОДПОЛКОВНИК ЛОРЪНС АРАБСКИ.....	372
ИСТИНАТА Е В СРАВНЕНИЕТО	389
<i>Днес русофобията е инструмент на геополитическата експанзия. Но тя е много стара емоция на страх, която няма нищо общо с разума</i>	
СВЕТАТА ТРОИЦА НА ЕС	399
<i>ЕС всъщност е резултат от агресивните интереси на транснационалния капитал, който предпочита сговорчив общ режим, отколкото голям брой своенравни парламенти</i>	
СТРАТЕГИЯТА STAY-BEHIND.....	408
<i>Империята се променя, за да остане да властва</i>	
LA SERENISSIMA	418
<i>Ключ за разбирането на европейската история</i>	
УЗБЕКИСТАН – НАЙ-ВЕРОЯТЕН ДЕТОНАТОР НА ЕВРАМАР	437
УКРАИНА В ГЛОБАЛНИЯ ПЪЗЕЛ	445
РАЗУЗНАВАНЕ И АГРЕСИВНИ НЕИЗВЕСТНОСТИ.....	456
ИРАН	481
<i>Дългото завръщане в голямата игра</i>	
4 ДНИ ПОД НЕБЕТО НА ТИБЕТ.....	488
<i>Загадъчният Тибет и неговият ламаизъм винаги са учудвали Европа и Америка. Те са считани за пазители на изначалното човешко познание</i>	
ЗАГАДКАТА АНДРОПОВ	501
<i>За коварството на номенклатурата</i>	
ПРИ ГОРАНИТЕ ОТ СЕЛО БРОД	515
<i>Местните хора гледат с надежда към София и казват с тъга в гласа: „Бугария се изправила, а мие сме пропанапи!“</i>	

САЩ: ФИКСИРАНА СТРАТЕГИЯ, ПРОМЕНЛИВА ТАКТИКА

*Светът се съсредоточава.
Новото мислене се оказва архивираното старо*

Преди президентските избори на 3 ноември 2020 г. в САЩ целият свят при-
таи дъх и зачака. Дали Доналд Тръмп ще бъде преизбран? Или Джо Байдън
ще седне в Овалния кабинет? Отговор би трябвало да получим на 14 декем-
ври при наличие на окончателно решение на американския Върховен съд. Към
8 ноември с голяма доза увереност може да се каже, че най-вероятно новият
президент на САЩ е Джоузеф Байдън. Демократите се предполага, че ще над-
делят. Какво ще стане със света в зависимост от следващия обитател в Белия
дом? Зависи ли всичко от американските избори, или хиперболизираме тяхното
значение? Марк Твен отдавна се е изказал по темата, която ни вълнува: „Ако от
изборите зависеше нещо, нямаше да са разрешени.“ Все пак в света съществува
устойчиво мнение, че резултатите от президентските избори в САЩ влияят по
един значителен начин на международната обстановка. Естествено, особено на
двустранните руско-американски и китайско-американски отношения, които
в момента се намират в една изключително турбулентна зона. Една любопитна
подробност за протокола. Избирателната колегия на президентските избори в
САЩ е пример за непреки избори, които не се одобряват от Организацията за
сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ), в която членуват... САЩ.

В България около президентските избори в САЩ по традиция се разгаря ог-
ромен ажиотаж. Подобна е медийната истерия в цяла Европа, Азия, Африка, да
не говорим в Латинска и Северна Америка. Това е доказателство за зависимост-
та на световните елити от разместването в кадрови план на властовите пластове
в САЩ. Един поглед към руските медии е достатъчен, за да се регистрира ог-
ромното влияние на американската „мека сила“ в Руската федерация. Да се ви-
дят робопепните рефлексии на руския елит при всяко едно изказване на Доналд
Тръмп или Джо Байдън. В действителност за държавите по света няма никакво
значение дали във Вашингтон управляват демократи, или републиканци. Но за
местните елити това е от екзистенциално значение. В столиците на много държа-
ви по света управляват „хората“ на демократите или „хората“ на републиканците.
В личен план за местните политици това е по-важно от националните интереси

или бъдещето на държавата. Последните десетилетия категорично доказват тази постановка.

В глобален мащаб през последните близо два века винаги се повтаря все една и съща геополитическа пиеса. Сменят се актьорите, декорите, сцената, но сценаристът е един и същ. Англосаксонският свят никога не е преставал пряко или посредством свои проксита да атакува Русия и Китай. Те от своя страна реагират рефлексивно с поведение тип „айкидо“. Само известно време, в епохата на мощния във военно, политическо, икономическо отношение Съветски съюз, въпросният „диалог“ бе интерактивен. Тогава съществуваше 100% реципрочност в диалога между двете свръхсили. Москва не търсеше несиметричен отговор на предизвикателствата. Но тези времена са отдавна в миналото.

Американският сенатор Гари Харт разказва следната случка. През 2001 г. той е съпредседател на Комисията на САЩ по национална сигурност за XXI век (комисия Харт-Рудман). Тя се е състояла от 14 членове. По 7 демократи и 7 републиканци. Договорката е била да се работи по следния начин. На първите заседания всеки член на комисията да сподели пред всички коя е най-голямата опасност, която заплашва САЩ през новия век. И да предложи свое решение на проблема. Още на първото заседание жена от републиканската партия казва, че най-голямата опасност идва от Китай. И рано или късно на САЩ ще им се наложи да воюват с китайците. Това е неизбежно. Тя настоява, че САЩ във времето ще стават само по-слаби, като отлагат тази война. Никой от присъстващите не подкрепя тази жена. Историята се повтаря на второто заседание. Всички членове на комисията говорят за опасността от глобален тероризъм, разпространение на атомно оръжие, хаос в слабите държави. Същата жена става и отново обръща внимание на всички върху китайската заплаха. Това се повтаря на третото и четвъртото заседание на комисията. Накрая, ядосана заради липсата на разбиране и подкрепа, въпросната жена излиза от състава на комисията. Нейното име е Лин Чейни. Гари Харт твърди, че ако не се бе случила трагедията на 11 септември, то войната между Китай и САЩ е щяла да избухне много отдавна. Но не поради действията на Китай, който е заплашвал или се е готвил да заплаши американците. А в резултат на убежденията на хората на Джордж Буш-младши, които идват в Белия дом. Очевидно е, че китайските лидери са осъзнавали това. По-късно инвазията на американците в Ирак не предизвика остра реакция от страна на Пекин. Китайците разбират, че тази война ги е спасила. Лин Чейни е не само съпруга на Дик Чейни, 46-ият вицепрезидент на САЩ в администрацията на Джордж У. Буш. Тя е един от най-влиятелните идеолози на американския неоконсерватизъм. Американската външна политика винаги е била приложна геополитика. Външната политика на републиканци или на демократи винаги е имала една и съща геостратегическа цел: САЩ да бъдат абсолютен световен хегемон. За реализирането на тази обща и за двете партии цел републиканци и демократи винаги са предлагали два различни мар-

шута. По-ясно казано, различни тактики, но една и съща консенсусна и унифицирана стратегия.

Днес САЩ считат, че основни техни противници са Русия и Китай. Но Вашингтон намира съществени разлики между Москва и Пекин. Като заплаха за американската хегемония Китай има две стратегически слабости. Първо, Пекин е зависим от вноса на енергийни суровини за развитието на своята икономика. Второ, китайците не са способни да устоят успешно на един изненадващ първи американски атомен удар, след който да отговорят и да нанесат неприемливи за американците поражения. Без да отстрани тези две свои фундаментални слабости, Китай няма как да стане истинска независима глобална заплаха за САЩ. Икономическото превъзходство е необходимо, но не е достатъчно условие дадена държава да бъде глобален хегемон. Истинският проблем на САЩ е Русия. Защо? Русия днес разполага с огромен съдържащ ракетно-ядрен потенциал. Който в определен клас ракети превъзхожда американското въоръжение. Русия във всички възможни варианти е в състояние да нанесе ответен унищожителен удар върху САЩ. От друга страна, руснаците разполагат с множество енергийни източници. Москва е реалният противовес на досегашното глобално военно-политическо превъзходство на Вашингтон. Русия има потенциални възможности да организира ефективна комбинация от алианси на базата на своите огромни запаси от енергийни суровини. Неотдавнашната инициатива „Три морета“ има за цел да лиши Москва в обозримо бъдеще от възможността да търси европейски сдружения на базата на своите въгледороди и атомна енергетика. Енергийната стратегия на САЩ диктува задачата Голямата четворка американски или свързани със САЩ частни енергийни компании гиганти като „Шеврон Тексако“ (*Chevron Texaco*), „Ексон Мобил“ (*Exxon Mobil*), Би Пи (BP) или „Роял Дъч Шел“ да установят пряк глобален контрол над енергията изобщо по света. Целта е преди всичко да се установи контрол над всички основни региони, които разполагат със залежи на въгледороди. Както и да се блокират за Русия всички маршрути извън руска територия за изнасяне на природен газ или суров нефт. Геостратегическата цел на САЩ е вземането под контрол на нефта, природния газ и експортните тръбопроводи на Русия, Закавказието, Казахстан и Средна Азия. Както и блокиране на транзита на руски енергоресурси в Германия и Китай. Всички външнополитически инициативи на англосаксонците се свеждат до реализиране на дефинираните по-горе стратегически цели. Лансираната преди 4 години инициатива „Три морета“ е крачка в тази посока. Американците притежават едно изключително качество. Тъй като имат невероятна увереност в превъзходството си, те откровено и публично изказват своите геостратегически намерения и цели. През 2017 г. Атлантическия съвет организира конференция в Истанбул. На нея генерал Джеймс Джонс, бивш върховен главнокомандващ на съюзническите сили на НАТО и бивш съветник на президента Барак Обама по национална сигурност, заяви за инициативата „Три морета“: „Това е един изцяло трансатлантически

проект с огромни геополитически, геостратегически и геоикономически последици.“ Американските представители на досегашните пет форума (2016–2020) са пределно ясни и категорични, че „Три морета“ е „геостратегически и военнополитически проект, насочен срещу Русия и Китай“. По-ясно казано, срещу руското и китайското икономическо, енергийно, търговско и в крайна сметка политическо присъствие в региона на Балтийско-черноморската дъга. Както и изграждане на военен плацдарм срещу Русия. В този смисъл оценката и пожеланията на българския президент Румен Радев за „Три морета“ се разминават драстично с реалността и придобиват пропагандно-декламативен патос. Те разкриват неговите отчаяни опити да се хареса на Вашингтон и да остане в българската политика след множеството негови провали през изминалите 3–4 години. Румен Радев заяви, че инициативата е „инструмент за реално икономическо и социално сближаване с Европа“. Българският президент пожела „Три морета“ да излезе от политическата сфера и да се насочи към конкретни проекти за свързаност на региона“. Опит да се съвмести... несъвместимото. Реално Румен Радев застана зад идеите на „прометеизма“ от времената на маршал Йозеф Пилсудски. „Три морета“ има за цел възстановяване на геостратегическото влияние на Жечпосполита и рециклиране на конфедерацията „Междуморие“ („Интермариум“). Естествено, като подпроект, имащ за цел реализиране на американската геоенергийна и военнополитическа стратегия в Европа срещу Руската федерация.

Кратка историческа ретроспекция

В исторически план инициативата „Три морета“ е поредното преработено и допълнено издание на една и съща достатъчно стара концепция. Става въпрос за „Лигата на Прометей“, която реализира идеята на „прометеизма“ на маршал Йозеф Пилсудски. Тя се появява след руско-японската война от началото на миналия век. Цялото название на „Лигата на Прометей“ е „Прометейска лига на покорените от Москва народи“. Прометеизмът е идеологически инструмент на 2-ри отдел на полския Генерален щаб (полското военно разузнаване), който си поставя за цел да създаде от Полша „единна национална държава от автарктичен тип, способна да води самостоятелна външна политика, независима от великите държави“. Този план датира от декември 1920 г. Геополитическите последици от реализирането на концепцията на прометеизма би трябвало да бъдат следните: разделяне на Съветска Русия, по-късно СССР по националните „шевове“, свеждане на територията на Русия до територията ѝ от XVI век, а също и разширяване на сферата на политическото и икономическото влияние на Полша на изток чрез създаване на федерация в състав Финландия, Литва, Латвия, Естония, Беларус, Украйна, Кримско-казашка държава, съюз на държавите от Кавказ. Естествено, на Полша е възложена задачата да бъде координатор в бъдещата федерация от лимитрофни държави. По време на Втората световна война германците отстраняват

англичани и французи от влиянието им върху „Лигата на Прометей“. През този период тя се ръководи от германското Министерство по въпросите на окупираниите източни територии с ръководител Алфред Розенберг. Чрез споменатото министерство с одобрението на Химлер представители на Лигата вербоват своите „национални батальони“ и дивизии за Вермахта, включително и СС дивизия „Галичина“, украински полицейски войски и батальона „Нахтингел“ (който е част от СС дивизия „Бранденбург“), казашки части, туркестански, грузински, арменски и кавказко-мюсюлмански легиони. След 1943 г. ръководството на Лигата започва да търси сближаване със западните съюзници на СССР. Прометеевският елит в Полша възстановява приятелските си връзки със своите „стари британски приятели“. През 2003 г. на мероприятие на Центъра за стратегически и международни изследвания (CSIS) Збигнев Бжежински дава висока оценка за приноса на „Лигата на Прометей“ за победата над СССР. Той обръща внимание на нейното военно крило. Поляци са осигурявали военна подготовка на грузински и украински националисти. Приемали са на военна служба и офицери прометейци. Збигнев Бжежински се спира на един от тях – Дмитрий Шаликашвили. Той е бил баща на бившия началник на Обединените щабове на САЩ Джон Шаликашвили. Дмитрий Шаликашвили е бил полковник от полската армия. Той е командвал елитни кавалерийски части. След окупацията на Полша от германците Дмитрий Шаликашвили е бил офицер от Абвера, както и много други „прометейци“. Приключва Втората световна война като майор на Грузинския легион „Вафен СС“. През 1952 г. е вече „политически бежанец“ в САЩ. По ирония на съдбата Джон Шаликашвили по майчина линия е праплеменник на Михаил Алексеевич Беляев, последен военен министър на Руската империя.

В действителност „Лигата на Прометей“, нейната рожба „Двуморието“, „Източното партньорство“ (предложено през 2008 г. от Полша и Швеция) на ЕС и инициативата „Три морета“ са една и съща концепция, която днес е облечена в актуализиран либерален наратив, адаптиран към епохата на постмодерна. И се лансира за пореден път. Но геостратегическите цели въпреки изминалите години остават непроменени. Ако перифразираме Марк Порций Катон Стари, консул през 195 г. и цензор през 184 г. пр.Хр., вместо фразата „Картаген трябва да се унищожи“ през последните 5–6 века за колективния Запад е в сила императивът „Русия във всичките нейни ипостаси трябва да се разруши“.

Договорките в края на 1999 г., когато Кремъл е тотално лишен от суверенитет, планират в Русия да се установи прозападен авторитаризъм, който да прилича на режима на генерал Пиночет в Чили. Руската федерация да се превърне в суровинен придатък на САЩ. Американците бързат да поемат контрола над нефтените руски ресурси и да ги прехвърлят на американски компании. Планът е ЮКОС да се слее със „Сибнефт“, после да бъде купен от „Ексон Мобил“ и „Шеврон Текаско“. И олигархът Михаил Ходорковски да заеме поста президент на Руската федерация. Паралелно с получаването на сибирския нефт америка-

ниците да установявят контрол над Ирак и Иран. При реализирането на този план Китай и Евросъюзът са в енергийна ситуация „шах и мат“. Изведнъж от нищото се появи офицерът от руското разузнаване Владимир Путин, който развали перфектно планираната схема. Западът не му обърна първоначално много внимание. Защото Владимир Путин бе „изваден“ от интимното либерално обкръжение на Анатолий Собчак, кмет на Санкт Петербург, най-западния град на Русия в културен смисъл. И лансиран по най-високите етажи на руската власт в Москва от вечно полупияния президент Борис Елцин. Но Владимир Путин препъна американците в Ирак и арестува Михаил Ходорковски заедно с неговото крадливо обкръжение. Ето защо американските стратегии от редиците на демократите или републиканците нямат никакъв повод да харесват Владимир Путин. Нещо повече. Има причина да го ненавиждат! Владимир Путин с хирургическа точност изряза раковата клетка, която щеше несъмнено много бързо да доведе Руската федерация до летален изход. И без това руската държава бе на крачка от пропастта да се срина окончателно. Владимир Путин в последния възможен момент елиминира Михаил Ходорковски от руската политическа и икономическа сцена, който бе купил депутатите от цялата Дума, заедно с КПРФ (Комунистическата партия на Руската федерация).

В периода 1988–1992 г. за британски посланик в Москва е назначен сър Родрик Куентин Брейтуейт. Преди това той е на дипломатическа служба в британското посолство в СССР в периода 1963–1966 г. Сър Брейтуейт не е обикновен дипломат, а разузнавач-дипломат. Той се отличава с артистичност. По време на своята работа в Русия се самолегендира с русофилия, лек намек за антиамериканизъм, свободно изразяване по отношение на стереотипите на западния антисъветизъм. Сър Родрик Брейтуейт е истински джентълмен и мъж с изискан вкус. През август 1999 г. той описва Владимир Путин като „провинциален политик, нямащ харизма, имидж, голям правителствен опит и поради това своя база, която да го подкрепя“. Той не успява да види тогава в Путин човека, който ще бъде по-нататък 20 години неоспорим лидер на Русия. Сър Родрик Брейтуейт описва Владимир Путин като „...професионален сътрудник на тайната полиция, с полезни връзки, които ще послужат на Елцин и неговото семейство във все по-мътната игра на обвинения и контраобвинения, и клевети, от които се състои сегашната московска политика. Не е ясно как може да се развърти такъв човек така, че да победи на изборите, до които остават едва десет месеца, даже и с парите на Березовски“. Оценката му за Борис Березовски обаче е убийствено точна: „Отличен тактик, никакъв стратег.“ И ако сър Родрик Брейтуейт не вижда в лицето на Владимир Путин бъдещия държавен глава, то политологът Александър Мусаков още през 1996 г. в предаване по Православното радио на Санкт Петербург съобщава на своите слушатели, че президентът на Русия след Борис Елцин ще бъде техният неизвестен съгражданин Владимир Путин, който работи като дребен служител в общината под ръководството на перестройчика либерал Анатолий Собчак.

Какво да очакваме след президентските избори през 2020 г. в САЩ?

Има сериозно основание да се твърди, че САЩ като държава не я очакват добри години в обозримо бъдеще. Независимо кой ще седне в Овалния кабинет. Американското общество се намира в ситуация, когато светът се е променил, а то продължава да живее все още в своето успешно минало. Не иска да се раздели с него. Самото американско общество вече не е същото. Силно и необратимо е променено. То е деформирано и обезобразено от абразивното действие на доктрината на политкоректността, която смаза всяка проява на свободомислие, наложи див авторитаризъм. Днес понятието „американска мечта“ е тотално изпразнено от съдържание. Десетилетия наред образът на САЩ бе оприличаван на един топилен съд (*melting pot* – топилен тигел). Понятието е популяризирано през 1908 г. след пиесата „The Melting Pot“ на Израел Зангвил. През XVIII и XIX век метафората на „тигел“ или „топилна тенджерка“ е била използвана за онагледяване на сливането на различни националности, етноси и култури. Предвид дълбоките езотерични корени на Америка това понятие е използвано като модел за етническа сплав. Американските емиграционни власти над 200 години перфектно работят с дошлите преселници в САЩ. Пристигащите от целия свят мигранти както и техните деца и внуци са внасяли съществен дял във всяко поколение американски учени, социолози, икономисти, философи, политици и военни. Новодошлите за кратко време са ставали американци. Примерите са безброй: чехът Клифърд Саймак, пакистанецът Абдус Салам, германецът Хенри Кисинджър, полякът Збигнев Бжежински, украинецът Игор Сикорски, руснакът Владимир Зворикин... Техният етнически произход не е интересувал никого. Тяхната идентичност бързо е ставала американска. Американската мечта привлича хората от целия свят, защото на американска земя те имат равни възможности. Всичко зависи от техните глави и ръце. Ако емигрантът стане велик човек, той ще бъде велик американец. Даже не става дума за нация, а реално за метанация. Тук е скрит безспорният успех на САЩ във всички области на човешката дейност. Работещата формула обаче бе срината с настъпване на ерата на политическата политкоректност, която се налага години наред яростно от ултралибералните глобалисти. Тя се превърна в доходен бизнес за бюрократи, ефективни мениджъри и рояци от паразити, живеещи комфортно в множество НПО-та. Неусетно вълшебният, почти алхимичен американски *melting pot* престана да произвежда философския камък, да възпроизвежда метанация. САЩ плавно, но неумолимо започнаха да отслабват като държава. Политиката се превърна в своята противоположност. Онтологемата на американската мечта се трансформира в идеологема (политически термин, част от някаква идеология, елемент на идеологическата система) на политкоректността. По-ясно казано, онтологема е картина на света, в който

индивидът е равен на другите нации, другите народи. Това касае всички. Не са необходими предварителни установки. Идеологемата на политкоректността изисква изпълняване на определени правила. Фаталната зависимост е, че колкото повече пари се влагат в идеологемата, толкова повече се увеличават правилата. Поради това, че в политическата идеологема в САЩ се наливаха и продължават да се наливат огромни средства, тя се превърна в задължителна за всички. Впоследствие селектирането на определени хора започна да става по признак, който няма нищо общо с личните им качества. За какво точно става дума? В началото на 90-те моята сестра, която е талантива математичка, емигрира със своето семейство в САЩ. Поради показани качества като експерт в областта на теория на вероятностите бе назначена на работа в изключително престижен университет в щата Мичиган. Малко след това бе забелязана от служители на НАСА и бе привлечена да работи допълнително за една лаборатория на космическата агенция. След 10–15 години като преподавател по математика в споменатия университет тя се сблъска с проява на вече стабилно разпространената в САЩ спомената по-горе политическа идеологема. Сестра ми предупреждава две цветнокожи девойки, които са изключително нахални и шумни по време на лекции и естествено, са слаби студентки, да се държат прилично, за да не ги изгони от аудиторията. Предупреждава ги и да се готвят съвестно за предстоящия изпит, защото няма да ги пусне без необходимите знания. Отговорът е: „Не ни занимавайте с глупости. Ще правим каквото си пожелаем. Вие не можете да ни изгоните от аудиторията. Ще ни напишете прилични оценки на изпита, защото в противен случай ще ви обвиним в расизъм, ще се оплачем на ректора и ще ви изгонят от университета.“ И тук става въпрос за елитен американски университет, който е сред най-добрите държавни университети в САЩ. Тази случка е признак, че американското общество не върви по добре познатия път, гарантирал на държавата успех през последните два века в глобален план. Антиселекцията в обществото започва да надделява над меритокрацията, която е в основата на „американската мечта“. Преди всички бяха равни. Могат да ти кажат, че си китаец, евреин, индианец, ирландец, суданец, сенегалец, египтянин, българин, японец или норвежец, но можеш да отговориш, че си американец. И не си длъжен да доказваш нищо. Но днес в САЩ се говори за квоти и правила. Уинстън Чърчил много точно е формулирал сегашната ситуация в Америка: „Хората започват да говорят за необходимост за равни права, когато усещат своето предимство в дадената ситуация и желаят в действителност не равни права, а фиксиране на това предимство в закони и договори.“ Точно както двете цветнокожи студентки от елитния университет в щата Мичиган. Уинстън Чърчил е убийствено рязък: „Всяко искане за равенство в действителност представява само по себе си акт на агресия.“

Разпространяването на политическата коректност е заслуга и дело най-вече на Демократическата партия. Корозията на американската демокрация започва по времето на президента Бил Клинтън от Демократическата партия. Той е зли-

ят гений на „американската мечта“. Той е човекът, който я взриви. Самият Бил Клинтън е сред американските президенти с най-висок коефициент на интелигентност (IQ) след Джон Кенеди. Много умните хора често поставят себе си извън социума, малко над него. Бил Клинтън започва да изгражда система, която вреди на САЩ, но е изгодна за Демократическата партия. Неговото високо IQ в случая не му помага особено. Той не успява да предвиди пагубните последици за прословутата американска мечта, която е „атомния реактор“ на американската меганация. През втория мандат на Барак Обама релефно се появяват началните контури на зараждащата се американска криза. Националните малцинства са поставени на постоянна „ясла“. Но не на базата на система от закони, а чрез система от понятия. По-ясно казано, определени неща не са законодателно забранени, но да се говори за тях повече не може. В противен случай могат да те уволнят например от преподавателска длъжност в университета. На американските малцинства им предоставят средства, които им позволяват десетилетия да съществуват, без въобще да имат някаква трудова дейност, да произвеждат нещо полезно за обществото и за себе си. Оформя се стабилен слой от паразитиращи лумпени, които са готови да направят всичко само и само да не загубят възможността да получават даром средства. По този начин в САЩ е натрупан лесно възпламеняващ се „материал“ в огромно количество. Афроамериканското малцинство е възможно най-добрият детонатор. Днес това в САЩ е очевидно от вяло текущата гражданска война. Неин авангард са агресивните формирания на BLM (*Black Lives Matter*), които са създадени като организация през 2014 г. по времето на Барак Обама. Имат свои представителства в 50 американски щата. На 1 юни 2020 г. известният афроамерикански бизнесмен и милиардер в индустрията на спорта и развлеченията Робърт Джонсън представи на американското общество фактура за исторически репарации, които дължи бяла Америка на своите афроамерикански братя и сестри. Става въпрос за баснословна сума от 14 трлн. долара. В днешна Америка наблюдаваме зловеща бинарна смес BLM-WASP (*WASP – White Anglo-Saxon Protestant*). Ами ако се взриви въоръженото до зъби бяло протестантско мнозинство? То е съставено от протестанти, калвинисти. Те са убедени, че всичко на този свят е предопределено. Затова те не носят отговорност за нищо. Господ е решил кой да бъде спасен и кой наказан. Перспективата след президентските избори в САЩ през 2020 г. е доста тревожна.

Как ще изглежда светът?

От началото на 2020 г. светът говори само за COVID-19. И има защо. Наблюдаваме срив на световната икономика и търговия, затваряне на националните граници, шоубизнесът замря, свиха се чувствително туризмът и транспортът. Все още не сме си изяснили доколко „светът повече никога няма да бъде същият“, както се изразява Хенри Кисинджър. Коронавирусът промени света. До каква степен

тази инфекция се използва за силово налагане на нов свят? В едно можем да сме абсолютно сигурни: фундаменталните изменения, които настъпиха в живота на хората, са прекалено значими и ще имат дългосрочни последствия. Естествено, ще има и последствия за глобалната икономика, както и за външната, вътрешната политика и идеологията на съвременните държави.

Москва е в процес на ревизиране на своята външна и вътрешна политика. Владимир Путин преосмисля ролята и действията на редица ключови фигури в руските държавни институции. Обръчите на геополитическата „анаконда“ се затягат около Русия. По протежение на руските външни граници се разгарят „цветни революции“, например в Беларус, Киргизия и вероятно в Молдова. Военни учения на Североатлантическия съюз се повеждат все по-близо до Москва. Сергей Лавров, а след него и Владимир Путин заявиха, че „ние ще бъдем принудени да прекратим за определено време общуването с Евросъюза, ако там не разбират необходимостта от взаимноуважителен разговор с Руската федерация“. Руснаците изоставиха дипломатичната и любезна риторика и пристъпиха към конкретни действия. Русия напусна съвместната с Австралия и Холандия комисия за катастрофата на малайзийския самолет, полет МН-17, на 17 юли 2014 г. Москва замрази действието на споразумението със САЩ по утилизация на оръжейния плутоний, в резултат на което затихна в американските медии и темата за „руското вмешателство“ в президентските избори. Руснаците дадоха да се разбере, че след плутония могат да последват титаният, уранът и двигателите за космически ракети. Списъкът може да се продължи. Берлин официално заяви, че случаят с Навални няма да бъде повод за отказ да се построи окончателно газопроводът „Северен поток-2“. Руснаците са наясно, че зенитът на могъществото на САЩ е преминал. Рах Америка ерозира и е в процес на разпад. Американските васали в Европа стават все по-нервни и неуверени в своето бъдеще. Ако новият американски президент е Джо Байдън, то сегашните европейски елити, повечето от които са конфигурирани от демократите, ще получат в исторически план глътка кислород и „момент“ на успокоение и надежда. САЩ допреди време бяха единствената държава в света, която доминираше във всички сфери: икономическа, военна, финансова и информационна. И повярваха, че това ще е завинаги. Франсис Фукуяма даже написа книгата „Край на историята“ (1992), която стана световен бестселър. Но не позна. Историята се подигра с него по един много жесток начин. След 10-ина години събитията в света го опровергаха. През 2007 г. Китай стана първа икономика в света по обем на реалния сектор на производство. Към края на 2013 г. Китай зае първо място в света по производство на брутен продукт предвид ППС (паритет на покупателна способност). На 7 октомври 2015 г. руските ракети „Калибър“, изстреляни от акваторията на Каспийско море, поразиха точно предварително фиксирани цели в Сирия. САЩ загубиха своя монопол за глобална проекция на сила в конвенционален вариант. През октомври 2020 г. САЩ загубиха своята национална опора в лицето на „империята на долара“. Доходите

на Америка започнаха да се покриват с над 50% емисия на Федералния резерв. Пред очите ни се разрушава еталонната американска демокрация.

А беше време, когато САЩ надделя над тоталитарната комунистическа идеология. Америка победи СССР в Студената война в голяма степен поради своя атрактивен идеологически и политически модел. В края на 80-те всички хора от социалистическия лагер искаха да живеят в Америка. Мечтаеха да реализират „американската мечта“. Комунистическата номенклатура искаше да легализира и рязко да увеличи своите привилегии и личен разкош като вили с басейни и площи за хеликоптери в Швейцария, САЩ или на Лазурния бряг, луксозни лимузини, мотори „Харли Дейвидсън“ и огромно количество кашони с блендирано скоч уиски... Изобщо всички искаха най-после свобода.

Днес в САЩ наблюдаваме тероризиране на свободата чрез блокиране на акунти в твитър, ютюб и фейсбук на блогъри, които не се страхуват да изговорят истината. Съвсем скоро пред очите ни по време на президентските избори се срина легендата за САЩ като икона на демокрацията и свободата. В Америка се шири цензура, лъжа, неадекватност, илюзии и манипулации. На американските улици реално виждаме две различни антагонистично настроени общества, които воюват помежду си, взаимно се ненавиждат. Едното подкрепя Доналд Тръмп и живее в централните щати. Другото, което е зад Джо Байдън, обитава Източното и Западното крайбрежие на страната. Това са две различни америки, живеещи в една обща държава, която е в упадък. Метанацията е мъртва. Началото на разрушителния процес на американското превъзходство е стартирало в областта на идеологията, икономиката, политиката и технологията. Но е наивно да се счита, че загубата на американския хегемонизъм ще се случи рязко. Това ще бъде един продължителен процес на плавно затихване. Същото е било и след разпадането на Римската империя – когато след появата на Източната и Западната Римска империя се заражда Средновековието. Американският век си отива. Отива си американоцентричното тълкуване на света. Но България още дълго ще си остане глухата провинция на затихващия американоцентричен свят. У нас всичко след 90-те е имитация и подражаване на американската либерална икономика и либерална политическа система. Така е навсякъде на Стария континент. Европейските управляващи елити са с ценностната система и самосъзнание на американските елити. Избяването от тях няма да е лесно. Ще има много лични трагедии. Така както беше след 1989 г., когато Източна Европа се разделяше с комунистическата идеология и реалната комунистическа ценностна система. Едно е сигурно. Колониалната американска „сянка“ ще остане още дълго време в съзнанието на източноевропейските управляващи елити. Българският политически елит през последните месеци се видя, че е предан предимно на американските демократи и техните представители в лицето на соросидните НПО-та у нас.

Четерите опори на лидерството на САЩ в света бяха военна, икономическа, финасова и информационна. Ситуацията с времето се промени. Днес САЩ се

крепи само на една, на информационната. Но няма да е справедливо, ако не обърнем внимание и върху другите важни промени в глобален геополитически план. Великобритания след Брекзит се опитва да възстанови своето влияние в света. До момента с определени успехи. Атакува Русия в Кавказ и Средна Азия. Но има сериозни проблеми със Северна Ирландия, Шотландия и Уелс. Те заплашват да напуснат Великобритания. Във Франция „жълтите жилетки“, емигрантите и неудачните ходове и изказвания на Еманюел Макрон клатят позициите на Париж на световната геополитическа дъска. Но това не пречи на Париж да иска да измести Берлин от лидерската позиция в ЕС. Германия, Италия, Испания, Швеция и Белгия имат огромни проблеми с поканените от Меркел „гости“ от Азия и Африка, които носят със себе си безредици, водят криминален контингент и нередко ислямски тероризъм. На нашия континент нарастват противоречията между Стара и Нова Европа. Източноевропейските васали на Вашингтон ще продължат да фиксират своя взор във Вашингтон. Ще продължат да подкрепят инициативата „Три морета“, която не е в интерес на Стара Европа, като изключим Великобритания. След първата вълна на COVID-19 се разсея тотално митът, че западната либерална „матрица“ е универсална.

Новият президент на САЩ е обречен да допусне много грешки в своята външна политика. Защо? В съзнанието на американските управляващи елити още не е достигнал фактът, че ресурсите на САЩ вече нямат нищо общо с тези, когато Вашингтон беше неоспорим хегемон в света. Демократите няма да променят нито своята стратегия, нито своята тактика, които са познати от десетилетия. Политиката на САЩ може да се промени едва след няколко сериозни външнополитически и особено военни поражения. Реализмът на Доналд Тръмп ще бъде подменен от глобализма на демократите.

Русия също като САЩ има сериозни вътрешнополитически проблеми. Руската федерация все още не е абсолютно суверенна държава. Независимо дали Тръмп, или Байдън ще бъде президент на САЩ, американската стратегия за неутрализиране или даже унищожаване на руския военен и икономически потенциал ще остане. Сателитите на Вашингтон все още не са готови да напуснат дълбоката сянка, която им предлагат американците. И ще останат в същата позиция поне още десетина години. Въпреки че постоянно се задава въпросът дали ще има война, истината е, че тя вече се разгаря като хибридна такава. САЩ загубиха своето лидерство във финансовата, военната и икономическата сфера. Но все още са безспорен лидер в бушуващата хибридна война на всички континенти. Основната стратегическа цел на САЩ ще си остане същата. Независимо как ще се казва следващият обитател на Овалния кабинет.

През 90-те на миналия век САЩ неслучайно постигнаха Pax Americana. Това е в резултат на почти 200-годишна стратегия. Последователна и идеологически обоснована. Действията, постъпките, решенията, разчетите и операциите бяха методично планирани и реализирани от професионалисти. За същия период Русия „ти-

чаше“ във времето зигзагообразно без стратегия. Без елементарна приемственост по линия на елитите. С чудовищна антиселекция в най-високите етажи на властта. Като примери могат да се посочат Никита Сергеевич Хрущов и Михаил Сергеевич Горбачов, които нанесоха огромни щети на Русия. Но не само те са виновни.

За разлика от руснаците, американците имаха национална идея – *Manifest Destiny* (предопределение на съдбата). Тя е формулирана писмено през 1837 г. от журналиста Джон О’Съливан. Американците имаха проблеми при нейното реализиране, но действаха методично и настъпателно. През последните години Русия не може да се похвали със своя собствена национална идея. Вместо това руските либерали продължават да внасят в страната свършено чужди ценности. Русия все се противопоставя на случайни конфликти. Но не е готова за начало на системно функционално противостоене. Русия тепърва ще трябва да определи своята идентичност, своето място и роля в света. Да разработи собствен проект и ясно да формулира националната си идея. Това, което американците притежават, липсва на руската власт, държава, политическо ръководство. САЩ разполагат с уникална организация в лицето на CFR (Съвет по външни отношения). Организацията напомня на масонска ложа даже и само поради това, че в началото жени не са имали достъп до нея. Този елитарен клуб е централна геополитическа лаборатория на САЩ. Списанието, което издава CFR, е „Форин Афеърс“. В него се формират основните външнополитически решения на страната. Членове на CFR са били американски президенти и директори на ЦРУ. След разпада на СССР, CFR създава в Москва свой директен филиал. Тази роля изпълнява СВОП (Совет по внешней и оборонной политике), който има за цел да оказва влияние на руските политици, политолози, експерти по външна политика и журналисти. Известно време официален орган на СВОП е вестник „Независимая газета“. Покъсно, по времето на Владимир Путин, новото поколение американски агенти за влияние в Русия като Фьодор Лукянов започва да издава списание „Россия в глобальной политике“, което е руски аналог на „Форин Афеърс“. В редакционния съвет на руското издание влизат доста руски олигарси, известни политици и експерти. В неговия попечителския съвет фигурират имената на антипутинисти като Владимир Александрович Рижков и Ирина Муцуовна Хакамада, но и това на външния министър Сергей Викторович Лавров. Офисът на CFR в САЩ се посещава от висши държавни служители на Руската федерация. На 15 ноември 2008 г. гост е бил руският президент Дмитрий Анатолиевич Медведев.

В България е известен клубът „Валдай“. Но са малко тези, които знаят, че СВОП го създава като свой клуб. Един от влиятелните патрони на „Валдай“ е известната Фиона Хил, която принадлежи към разузнавателния сектор в САЩ. Близо 20 години тя изучава и анализира политическата кариера на Владимир Путин. Фиона Хил е тази, за която се хвали бившият втори в ГЕРБ Цветан Цветанов, че е имал среща с нея по време на посещението си във Вашингтон през 2018 г. По принцип клуб „Валдай“ е предвиден предимно за чужда публика.

Днес ситуацията по руските граници е доста по-нестабилна отпреди 20-ина години. Даже известната със своята стабилност Беларус се поразклати. Минск стремглаво влезе в дълбока криза, която още не е затихнала. Влошаването на обстановката около Русия говори за отслабване на нейното влияние и активизиране на другите центрове на влияние. Явно деструктивните процеси не са замразени окончателно. Още съветската дипломатия бе оценила, че с „американските демократи е по-лесно да се говори, но по-трудно е да се стигне до споразумение“, за разлика от републиканците. Джо Байдън в качеството си на „почти президент“ заяви, че Русия е главната заплаха за САЩ. Но и в Русия ситуацията се променя динамично. Страната е в навечерието на неизбежни промени. Постамериканският период настъпва неумолимо. Какво предстои да видим в Русия?

Даже и при Владимир Путин останаха да управляват страната доста от кадрите на Михаил Горбачов и Борис Елцин. Те са представители на Америка на Джо Байдън. Същото е и в Китай. Там представители на Джо Байдън са китайските „комсомолци“ в управлението, концентрирани около премиера Ли Къчян. Същата е ситуацията в Индия и Арабския свят. Там също е пренаселено от представители на управленчески елит и мрежи за влияние, които са изградени по време на американския апогей. Те са в науката, образованието, политиката, медиите, технологиите и държавните институции. Бъдещето на сегашните управленчески елити в Източна Европа не е блестящо. Голяма част от тях са били елит на комунистическата държава. След 1989 г. се „преоблякоха“ и се представиха в демократичните си „дрехи“. Те получиха всичко от комунистическите режими. После те ограбиха комунистическата икономика и пак получиха всичко. В действителност те ограбиха два пъти своите собствени народи. Малко вероятно, че ще могат още веднъж да се качат като сърфисти на следващата вълна, която се е задала на хоризонта. Тези, които се адаптираха два пъти през последните 30-ина години, са обикновени негодници, някаква новосформирана класа със съмнителни качества. С тях се съюзи корумпираната бюрокрация, криминалният контингент и корумпирани представители на бившите специални служби, които имат в своята трудова биография комунистическа партийна закваска. По този начин се образува управляващият елит в Източна Европа и Русия. Ето защо, ако няма кадрови промени в бившите социалистически държави, то те са обречени на вегетиране.

Развитието на вътрешнополитическата ситуация в Русия е от изключително значение за бъдещето на света. С идването на Владимир Путин въпросният формиран през 90-те години управленчески елит го наобиколи пълтно. Въпросните персони си останаха корумпирани, крадливи, деидеологизирани, със сметки и недвижимост на Запад, но маскирани с шумна „патриотична“ риторика. Типичен пример в това отношение е депутатът от Думата Сергей Владимирович Железняк от партия „Единна Русия“. До 2016 г. той е зам.-председател на руския парламент. Сергей Владимирович е обвиняван в несъответствие на неговите доходи и разходи. Неговите три дъщери живеят извън Руската федерация. Две от тях

живеят в Лондон. Третата и най-голяма дъщеря Анастасия работи в „Би Би Си Нюз“. Омъжена за колега от Би Би Си. Иначе Сергей Владимирович бе обещал публично като баща неговите дъщери „да се завърнат вкъщи и да бъдат полезни на страната“. Дотук с патриотизма на руския управляващ елит. Сергей Железняк е събирателен образ. Такива като него са били комунисти (влязъл в КПСС през 1990 г.). После са станали либерали. С идването на власт на Владимир Путин стават патриоти и защитават руските национални интереси с плам в политическите предавания на Владимир Соловьев по националния телевизионен канал РТР. За един човешки живот да смениш три пъти идеологията, която изповядваш, за да получаващ постоянно лични облаги, е доста безочливо и нагло. Тази най-некачествена част от руското общество е все още концентрирана на самия връх на руската властова пирамида. Тя не е пасивна. Тя е изключително пасионарна. Но в полза на своите собствени привилегии и бонуси. На този „елит“ му липсва най-важното качество. В него липсва благородство и възвишеност. На него му е присъща чалга-културата и низменните страсти. Този елит, включително и в Източна Европа, се специализира в ограбването на собствения си народ. Той не е класа, а подбор на елитни негодници, нагли, избутващи останалите с лакти, престъпващи всички хуманни и нравствени принципи. Но най-важното, този „елит“ носи със себе си агресивното невежество, което съсипва държавните институции. Този подбор на елитни негодници в управлението на страната води до затихване на държавния суверенитет и масовото показване по телевизията на сервилни физиономии. Най-парадоксалното е, че източноевропейските елити днес приличат на западноевропейските. Няма принципно никаква разлика. Всички са алчни, цинични, подли, жестоки, в нищо невярващи и с ниска култура. Това са корумпирани елити, породени от либералната идеология. Когато говорим за деградация на западните елити, то трябва да говорим за деградацията и на руските елити. Обкръжението на Владимир Путин е населено частично от същите негодници. Бъдещето на Русия зависи от възраждането на руската управленческа „аристокрация“, която в момента не вирее в либерална среда. Доналд Тръмп четири години се бореше срещу вашингтонското „блато“. Но същото това „блато“ в неговия руски ипостас се опитва да погълне Владимир Путин. Колкото и да отслабнат САЩ, в това състояние, в което се намира Русия, Кремъл няма как да се възползва от откриващите се възможности да дръпне напред. Руското „блато“ пречи на Владимир Путин и плавно се опитва да го погълне. В сегашното свое състояние Русия никога няма да дочака срутването на САЩ. Сегашното поколение, което управлява Руската федерация, е носител на най-големия геополитически провал в историята на страната, твърди Владимир Путин. Става въпрос за разпада на евразийския геополитически полюс в лицето на СССР. Днешното поколение руски управляващи могат да се похвалят преди всичко с поредица от провали в своята външна и вътрешна политика.

Тази констатация се отнася и за Владимир Путин, който в голяма степен подобри ситуацията в Русия. Да не забравяме, както бе написано по-горе, че той се

появи от либералната руска среда, човек на Собчак и Елцин. Той влезе във властта като представител на руските олигархически кланове. Но Владимир Путин спаси страната, предотврати нейния по-нататъшен разпад. Той спря движението на Русия на самия ръб на пропастта, която бе зинала пред нея. Владимир Путин върна символи, които бяха обляти с помя през 90-те. Това е причината огромна част от руския народ да му е благодарен. Владимир Путин направи много за възраждането на Русия. Никой не е направил толкова през последните 30-ина години. Според известния руски геополитик Александър Дугин „президентът е направил половината от това, което трябваше да се направи“. Според него Владимир Путин е човек олицетворение именно на „половината“. Нещо като чаша с вода, напълнена до половината. Владимир Путин може да се сравни с „празната чаша на Елцин“, която е била оградена, омерзена, изпита. Елцинизмът е период на руското „либерално инферно, когато процъфтяват последните чудовища“, според Александър Дугин. С идването на Владимир Путин в Кремъл половината от „чудовищата“ са изгонени, а другите остават около него и образуват руското московско „блато“. Става ясно, че президентът провежда половинчата политическа реформа. В управлението остават одиозни персонажи като Греф, Чубайс, Набиулдина и др. Половината от суверенитета на Русия се възстановява, а половината от него е даден под аренда на либералните глобалисти. Това е путинската управленческа формула, която не се променя вече 20 години. Например след присъединяването на Крим руското общество очакваше да се реши въпросът с Донбас. Но нещата бяха направени наполовина. Александър Дугин е категоричен, че Владимир Путин носи знамето на „половинчатостта“. Руският президент успя да спре разпада на Руската федерация, но Кремъл тотално губи влияние не само на Балканите, но и на цялото постсъветско пространство. Въпреки приказките за неговото реинтегриране в евразийски блок. Има ли възраждане на Русия, или не? Има ли възстановяване на суверенитета, или не? Има ли патриотизъм в Русия, или не? Все още няма еднозначен отговор на тази поредица от въпроси. Ако Джо Байдън в САЩ го сравняват с Константин Черненко, то последните години от управлението на Владимир Путин редица руски анализатори сравняват с периода на застой по времето на Леонид Брежнев. Русия няма да се развива, ако не се освободи от оставения от Михаил Горбачов и Борис Елцин токсичен либерален елит във властта, смесен с обикновенни криминални типове и класически агенти за влияние на Запада. Основни врагове на Русия днес са корупционерите, крадците и предателите. Пътищата ги пооправиха. Глупаците намаляват. В този смисъл Русия има бъдеще, ако започне плавно и интелигентно да навлиза в постпутинския период от живота на руската държавност. В САЩ периодът на геронтокрацията в лицето на Джо Байдън няма да продължи цял четиригодишен президентски мандат. В Овалния кабинет след време ще се настани Камала Харис. Тогава отношенията между Москва и Вашингтон ще станат напрегнати и драматични.

8 ноември 2020 г.

КАРАБАХ – ПАНТЮРКИЗЪМ В ДЕЙСТВИЕ

Ивторото примирие в Карабах се провали. Артилерията работи. Дроновете летят. Реактивните установки бият по градове и села. Умират невинни хора. Пропагандата и от двете страни се стареа да дава картина, която не съответства на реалната обстановка. Баналните причини за войната в Карабах са общоизвестни. Кои са небаналните?

Основният подпалвач е Ердоган. Той не вярва, че Путин ще се намеси в конфликта. За Москва при сегашната ситуация една голяма война в Закавказието е равностойна на самоубийство. Армения се намира във възможно най-неизгодна позиция за цялата своя съвременна история. Президентът Армен Саркисян и премиерът Никол Пашинян дойдоха на власт на вълната на антируска цветна революция. Последва масова чистка в администрацията. Изгонени са много служители, които имаха позитивно отношение към руснаците. **Стигна се до откровена гавра с Москва. Новата арменска власт назначи за губернатор на Арагацонтската област Давид Геворкян, който публично стъпка и запали руското знаме. Подобни оскърбления не са си позволили даже бандеровците в Украйна.** Никога руско-арменските отношения преди последния въоръжен конфликт не са били на толкова ниско ниво. Никол Пашинян е дребен соросид от средна ръка, който очевидно няма качества да бъде премиер. Неговите телевизионни изяви, сравнени с тези на випусника на МГИМО Илхам Алиев, са трагични. Никой не говори за арменския президент Армен Саркисян. По правомощия той е сватбен генерал, но това не му пречи да играе ключова роля в Армения. Армен Саркисян не е ходил да учи в престижен западен университет. Не е учил в Кеймбридж. Но е преподавал в Кеймбридж още в средата на 80-те. От 1988 г. е бил шеф на катедра в престижния британски университет по компютърно моделиране на сложни физични явления. Нещо повече. Самата катедра е основана от Армен Саркисян. Неговата съпруга Нуне притежава една от най-големите в света колекции на мебели на Дейвид Линли, който е племенник на Елизабет II. **Самият Армен Саркисян е бил три пъти посланик на Ереван във Великобритания. Семейство Саркисян притежава седеметажен дом на престижен лондонски адрес.** Арменският президент е един от създателите на култовата компютърна игра „Тетрис“. В дома на семейство Саркисян има снимка от 1988 г. На нея новоназначеният арменски посланик се кланя на Елизабет II. Тогава тя му казва: **„Армен, ти си шампион на всички посланици. За трети път се връщаш при нас.“** Армен е близък личен приятел на принц Чарлс. Семейство Саркисян дружат със сина на

Елизабет II. През 2013 г. Нуне и Армен организират частна екскурзия на принц Чарлс в Армения. По-ясно казано, най-влиятелната личност от световната арменска диаспора заема официално поста президент на Армения. За протокола. Армен Саркисян зае президентския пост един месец преди Никол Пашинян да се настани в министерския съвет в Ереван. Както се казва в такива случаи: „Елементарно, Уотсън!“

Никол Пашинян е типичен прозападен опозиционер. Под негово ръководство Армения пое по пътя на Украйна и Грузия. **Ако на арменска територия не бе дислоцирана руската военна база в град Гюмри, азерите отдавна да са прегазили не само Карабах.** Ръководителката на RT, известната руска арменка Маргарита Симонян, написа следното на управляващите в Ереван: **„В отговор на дългогодишното добро и защита, които вие получавате от Русия, вие не признахте Крим. Изключително заради политическо отмъщение вие вкарахте в затвора Роберт Кочарян (бившия арменски президент) – неизменен съюзник на Русия... Вие наводнихте страната с антируски НПО-та, които на ваша територия обучават младежите как да свалят властта в Русия. Вие се превърнахте в плацдарм на антируските сили в Кавказ.“** Маргарита Симонян като гражданка на РФ е абсолютно права в своята оценка за политиката на Ереван. Задържането на Роберт Кочарян нанесе сериозен удар на руско-арменските отношения. Той бе най-проруският държавник в Армения през последните 30-ина години. Кочарян има отлични лични отношения с Путин. Той е независим директор на руската корпорация АФК „Система“. За известно време бе задържан и генералният секретар на ОДКБ Юрий Хачатуров. В Организацията на договора за колективна безопасност (ОДКБ) влизат Русия, Армения, Беларус, Казахстан, Киргизия и Таджикистан. Официално Москва реагира недоброжелателно на арестите на Кочарян и Хачатуров. Роберт Кочарян е знакова фигура и герой от карабахските войни. С неговото име се свързват всички сериозни победи на арменците срещу азерите. Той е символ на войните и победите в Карабах. Освен това руснаците хванаха Никол Пашинян да се опитва да се договори с Лукашенко за съвместен натиск върху Русия за намаляване на цените на природния газ. Никол Пашинян се разкри като човек, който иска да неутрализира във вътрешната арменска политика влиянието на „карабахския клан“, който е по принцип проруски.

Азербайджанците през последните 1–2 години закупиха много модерно въоръжение. Изразходваха милиарди долари. Азерите купиха оръжие от Русия, Израел, Турция, Чехия и други. В същото време арменците според злите езици окрадоха своя военен бюджет. В началото на въоръжения конфликт в Карабах арменската армия изглеждаше доста жалка.

Зад Баку още след първия залп на оръдията застанаха твърдо Турция, Пакистан и Афганистан. Ереван бе подкрепен словесно с някакво неясно изказване на Макрон. Но Бриджит едва ли ще пусне своя съпруг да ходи да во-

юва срещу азерите в Арцах. Останалите глобални фактори хвърлиха дежурните за подобни случаи фрази „за мир в целия свят“. А арменската диаспора в САЩ е втора по влияние след еврейската. В големите европейски столици управляващите се борят с втората вълна на COVID-19 и нямат време и ресурси да се заемат по-сериозно публично с кървавия хаос в Карабах.

До този момент не се коментира по-подробно позицията на Китай във връзка със събитията в Карабах. Необходимо е да се има предвид, че един от континенталните пътища на безпрепятствено движение на китайските стоки към Европа преминава през региона. По този начин се избягват морските трасета, по които Поднебесната може да има неприятности с евентуални действия на американския ВМФ. Пекин има интерес от стабилна Армения. Но не може директно да подкрепи Ереван. Няма необходимия комплексен ресурс. Затова Поднебесната може да интервенира чрез своите прокси сили в лицето на Иран. Техеран се превърна в стратегически съюзник на Пекин. Проблемите в Карабах глобално оказват влияние на „копринения път“. Всяко едно континентално трасе на китайски стоки през Евразия е зависимо от нарастващото китайско-американско противоборство на континента. Турция през последните години се трансформира в сериозен проблем за Китай. До 2015 г. Пекин разчиташе, че Анкара ще реши включително и проблема с междурелсието на границата с Европа на натоварените с китайски стоки влакови композиции. Междурелсието е разстоянието между вътрешните страни на релсите на железопътна линия, мерено перпендикулярно на оста на пътя на 14 mm от горния ръб на релсата. Някои държави по света поддържат линии с различно междурелсие. В Русия и страните от бившия Съветски съюз например то е 1520 mm. В наши дни най-разпространеното междурелсие, което често се нарича стандартно, е 1435 mm.

Си Дзинпин положи немалко усилия да откъсне Турция от орбитата на НАТО. Личният съветник на китайския лидер Йе Дзянмин стана милиардер и оглави Китайската енергийна корпорация. Започна да общува от името на Си Дзинпин с ключови фигури в Европа и Азия. По-късно поиска да стане съветник на Ердоган. Йе Дзянмин неофициално посети Турция през 2015 г. **Опита се да убеди Ердоган да сътрудничи с Китай. Обеща Анкара да стане най-важният партньор на Поднебесната в проекта „Един пояс, един път“.** Само след няколко месеца гюленистите в турската армия направиха неуспешен опит за преврат. **Те загубиха, но Ердоган разбра „намека“ на Вашингтон.** И докато светът раздуваше клюката как Путин е спасил „своя приятел“ Реджеп... той се пренастрои набързо. Забрави за предложенията на Йе Дзянмин и се преориентира към известния от десетилетия пантюристски проект, насочен към Средна Азия. Анкара позагуби интерес към европейския вектор на своята външна политика и се фиксира стабилно на Изток. Съветникът Йе Дзянмин бе арестуван. Изкараха го мошеник. Въпреки високата му позиция. Отново Анкара започна на-

пористо да защитава правата на китайските уйгури, които са мюсюлмани и тюркоезични. Турците продължиха да оказват хуманитарна и морална поддръжка на своите събратя от Синдзян – уйгурския автономен регион на Поднебесната. **Оказа се, че Китай и Турция са конкуренти на външните пазари. И двете страни изнасят ширпотреба за стоковите пазари в Африка, Средна Азия, Близкия изток, в Русия и Европа. Яростни конкуренти.** И още нещо. Китай и Турция са големи консуматори на енергийни суровини. Западът има интерес въгледородите от Средна Азия да вървят през турска територия към Европа, а не към Поднебесната. Много е любопитен един „дребен“ детайл. През 2020 г. Китай се отказа да внася въгледороди от узбекските находища на „Лукойл“. Но от газопровода „Силата на Сибир“ не се отказа. Китай много внимателно следи ситуацията в Средна Азия. Китайците очевидно са преценили, че усиляването на тюркското влияние в региона им носи определени рискове. Шефът на „Лукойл“ Вагит Алекперов е роден в Баку. Баща му е бил мюсюлманин, а майка му – рускиня и православна. Влиянието на Турция на енергийните пазари в Средна Азия се усилява с подкрепата на САЩ и Великобритания. Анкара все по-активно ползва етноконфесионални лостове, за да вкара в своята орбита тюркските народи в Азия.

На 9 октомври 2020 г. шефът на иранската дипломация стартира своята историческа визита в Китай. Основна цел на преговорите бе влизането на Техеран в икономическото пространство на Пекин. Отново стигаме до перспективите, които се откриват за пътя на китайските стоки към европейските пазари. **При успех на споразумението между Иран и Китай автоматично се създава неконтролиран от американската армия и НАТО изход на Пекин към европейските търговски мрежи. Пътят е чрез Западен Китай, чрез Средна Азия и Иран по крайбрежието на Ливан, Черно море към Стария континент.** Срещата на ръководителя на иранската дипломация не бе в Пекин, а в провинция Юннан, буквално „Южно от облаците“. Тя се намира в югозападната част на Поднебесната. Юннан е алтернатива на Синдзян за целия спектър на китайски стоки през Бирма, касаещ ирано-китайската търговия. Пекин вече има построена с участието на бирманското военно правителство въгледородна инфраструктура, която е в синергия с „копринения път“. **Последните преговори между китайци и иранци на практика ще легитимират 25-годишна аренда на Иран от Китай. Ще последват мащабни китайски инвестиции в иранската икономика. Но това не е всичко. През този месец персите планират да влязат под чадъра на руските ПВО системи.** Събитията се развиват стремглаво. Явно руснаци, иранци и китайци не си губят времето в предизборния за САЩ период, когато в страната на янките цари пълен хаос и е, меко казано, пълен бардак. Накратко, на великия китайски проект „Един път, един пояс“ англосаксонците противопоставят проекта „Велик Туран“ с основен актьор Реджеп Ердоган. Решението е взето. Финансите са осигурени.

Азербайджан през „британската оптика“

Тактическите успехи на азербайджанската армия в Карабах са невъзможни без подкрепата, която ѝ оказват турските военни. Баку и Анкара залагат на военни методи за решаването на конфликта в Карабах. С една подробност. **Колкото повече азерите залагат на турската военна помощ, толкова повече губят от своя суверенитет.** Толкова по-ненужен става и самият президент Илхам Алиев, випусник на МГИМО. Все по-отчетливо зад гърба на Ердоган се вижда сянката на британския лъв, който никога не е напуснал Азия.

Веднага след разпадането на СССР в Баку идва на посещение Маргарет Тачър. След нея пристига по-късно и синът ѝ, както и синът на Елизабет II, принц Ендрю. Който се слави като лобист на големи транснационални компании. В края на 2017 г. в Азербайджан броят на британските компании е над 500. Великобритания е на първо място по инвестиции в страната на азерите. British Petroleum заема ключови позиции в нефтената промишленост на Азербайджан. Участва в седем нефто-газови проекта. Британците са се ангажирали сериозно с изграждането на Южния газов коридор, който е най-сериозната конкуренция и опасност за търговската стратегия на „Газпром“.

През лятото на 2019 г. се смени посланикът на Лондон в Баку. **На мястото на класическия дипломат Керъл Крофтс пристигна кадровият офицер от МИБ Джеймс Шарп. Той като всички отлично подготвени британски разузнавачи владее руски, арабски и азербайджански език. Джеймс Шарп преди назначението си в Баку е бил посланик в Казахстан и Киргизстан. Отговарял е във Форин Офис за износа на оръжие.** Джеймс Шарп е в близки отношения с новия шеф на МИБ Ричард Мур. Във Форин Офис Мур е оглавявал политическия отдел, а Шарп е бил съветник за Източна Европа и Централна Азия. Любопитна „подробност“. През март 2020 г. Джеймс Шарп се среща с Турал Гянджалиев, ръководител на азербайджанската община в Нагорни Карабах. В края на същата година в азербайджанската преса излиза статия на новия британски посланик в Баку. В нея Джеймс Шарп пише: **„В течение на три десетилетия Великобритания и Азербайджан са стратегически партньори в развитието на енергийния сектор на Азербайджан и ние очакваме, че това партньорство ще продължава в течение на следващите три десетилетия.“** И Джеймс Шарп като Джеймс Бонд отива в Баку да защитава интересите на British Petroleum. **Очевидно е, че британците имат полза от отстраняването на руското влияние не само в Азербайджан, но и в целия регион. По този начин ще могат да контролират енергийните ресурси и стратегическите тръбопроводи на Южния газов коридор.** Какво се иска от Азербайджан? От азерите се очаква да подкрепят Великобритания и Турция в реализиране на обединението на тюркските народи в Евразия в рамките на стария проект „Голям Туран“. Чийто апологет е Ричард

Мур. Към днешна дата той е пряк началник на Джеймс Шарп. Понякога между игралния филм и реалните събития има изумителна прилика. Стига да има кой да я види.

Малко повече за проекта „Голям Туран“

След юли 2016 г. Ердоган под натиска на драматичните събития около него се „вслушва“ в съвета на известния Хелмут фон Молтке. Германецът през 1842 г. съветва стратегически турските държавни служители. Младият полковник и инструктор на османската армия се опитва да обясни на своите домакини предимствата, които дава на Турция пантуранската политика. **Молтке съветва турците да се фокусират върху Азия и милионите турански народи. И да ги обединят в една могъща държава.** Той даже се опитва да внуши на турците да прехвърлят столицата от Цариград в Кония или някъде още на изток. Но по това време султан Абдул Мечит, улисан във вътрешнополитическите проблеми, няма време да мисли за коренна промяна на стратегията на Османската империя. Нещо повече. **По това време турците си нямат понятие за това дали има някаква връзка между тях и тюрко-татарските народи на Азия.** Тюркологът Армин Вамбери с рождено име Херман Бамбергер разказва интересна история по време на негово пътешествие на Изток. През 1856 г. той развива пред висшето общество в Цариград своята теория за единството на произхода на всички турански народи. Армин Вамбери с недоумение констатира, че лицата на присъстващите изразяват недоволство. „Цивилизованите“ ефенди от Цариград са обидени, защото за тях „тюрчюлюк“ (тюркско) е синоним на диващина и бруталност. Бейовете от Босфора репликират Армин Вамбери, който е на британска служба: **„Но надяваме се, че вие не ни поставяте в един ред с киргизите и бездомните номади на Туркестан.“** По това време турците нямат национално самосъзнание, нито национална култура, не се опитват да асимилират покорените народи. Доволни са само от това, че господстват над тях и ги експлоатират.

Пантуранизъм или пантюркизъм се нарича геополитическо и културно движение, което си поставя за своя цел националното и държавно обединение на туранските народи. Туран е географско название на страната, която се разпростира между Каспийско море, Иранската и Акмолинската хълмисти земи и началото на реките Сърдаря и Иртиш. От Туран тръгват ордите на Атила, Чингис хан, Тамерлан, Ертогрул и други. Потомците на тези племена са се разселили в Азия и Европа. Известни са под общото название турански народи. **Към тях се отнасят турците от Цариград и Мала Азия, татарите от Южна Русия и Кавказ, туркмените и тюрките на Персия и Средна Азия, узбеки, киргизи, монголци, тунгуси и таджики, туземците в Сибир.** В действителност корените на пантуранизма не се оказват в Турция. Основният импулс на пантуранското движение не е даден от турците в Османската империя, а от тюрко-татарските мислители

на Русия. Идейни основоположници на пантуранизма са руските потомци – татарите Ахмед Агаев, Юсуф Акчуру, Али Хюсеин-заде, Исмаил Гаспарински и други. Основоположници на пантуранизма и разпространението на неговите идеи сред анадолските турци са били руските мюсюлмани. Съществува разлика между постановките и мечтите на татарските и турските пантуранисти. Първите включват в „тюркския свят“ Балканите, Мала Азия, Крим, Кавказ, Дагестан, Астрахан, Поволжието, Саратов, Самара, Казан, Уфа, Оренбург, Сибир, Монголия, китайски и руски Туркестан, Бухара, Хива, Хорасан, южното крайбрежие на Каспийско море и двата Азербайджана (руски и персийски). По-скромни са турските пантуранисти, които се ограничават само с територии, населени от тюркската група турански народи, в която влизат тюрките в Сибир, Централна Азия, Поволжието, Черноморието, Иран и бившата Османска империя. Затова те предпочитат да наричат своето движение пантюркизъм.

Но да свържем описаното до този момент с конфликта в Карабах! Сред описаните по-горе народи има една група, която включва родствени езици, вероизповедание и култура. Важно е да се отбележи фактът, че тези народи представляват една непрекъсната полоса (верига) в пространството от Средиземно море до Китайската стена. Въпросната полоса се прекъсва само на едно място. Познайте къде... малката Армения разваля териториалния континуитет. Дали пък точно този факт не обяснява до известна степен огромната вражда между турци и арменци и периодичните кланета, които организират на арменците турските правителства?

Пантуранизмът или пантюркизмът в настъпление в наши дни

Ако пантюркистките планове по отношение на Азербайджан се сбъднат, то азербайджанците ще загубят своята самобитна култура и ще се турцизират. Ще бъдат асимилирани от анадолските турци. Ще последват съдбата на живеещите в Турция гърци и арменци. Или по-точно на турцизираните криптоарменци и криптогърци.

Равносметката е следната. **Въоръжена с идеите на пантуранизма или пантюркизма, Турция се превръща в основен играч в стратегията на англосаксонците срещу Русия и Китай.** Може да се направи и известен паралел между Анкара и Варшава. И двете страни са основни инструменти срещу Русия. Избрани са, защото в исторически план страдат от мощни антируски пориви и разполагат с приличен демографски потенциал. Както и имат обща граница с руснаците. Полша полага огромни усилия в борбата срещу Москва още от времето на маршал Йозеф Пилсудски. Първо клубът „Прометей“, после „Източно партньорство“ на ЕС, а сега проектът „Триморие“. И в трите случая става въпрос за хибридна война срещу Русия. Разликата е само в подобрените технологии за водене на въпросните войни. При Турция ситуацията е същата. Ако Варшава ата-

кува Русия от северозапад, то Анкара го прави от югоизток. Турция, подобно на Полша, също има „тежко“ историческо наследство спрямо Кремъл. Цялото руско-турско минало е една поредица от руско-турски войни. Русия е била спокойна само след поредната война, в която руските пълководци са нанесли поредното военно поражение на турците. Последно, да не забравяме, че управляващата партия в Турция е кръвно свързана с „Мюсюлманските братя“ (организация, забранена на територията на Руската федерация). Ердоган се опитва да обясни турските геополитически претенции не само с прагматизъм, но търси и високоморални подбуди, като историческа справедливост, идейни и религиозни ценности. Необходимо е да се обърне внимание на един важен момент във външната турска политика. Тя е многовекторна. Една е в Азия, друга – в Близкия изток, и съвсем друга – в Европа. По отношение на Балканите Анкара облича своите „сърдечни пориви“ в неоосмански одежди. **В зависимост от посоката турците вадят неоосманизма, панислямизма или пантюркизма. Или в зависимост от ситуацията ги миксират. Очевидно е, че турците са се засилили да строят „Турски свят“, който влиза в остра колизия с проекта на Кремъл „Русский мир“.** На много места в Евразия двата проекта се наслагват в противофаза. Създава се впечатление, че Анкара действа ситуативно, като се активизира в различни региони. Но това не е така. Всяко едно действие е крачка от добре обмислена и планирана поредица. **На 29 октомври 2020 г. на срещата на високо равнище на Съвета за сътрудничество на тюркоезичните държави се планира да се обяви създаването на обединена армия на тюркските страни под егидата на Турция.** За разлика от много държавни ръководители, Ердоган, освен че говори, но и действа. Русия до днешна дата се ограничава със своята релефна въглеродородна външна политика. Говори за взаимноизгодно сътрудничество. Но това ѝ гарантира и в бъдеще да отстъпва на тези, които предлагат идеен продукт. И действат, а не само говорят.

Съвсем накрая. Ръководителите на ЦРУ, МИ6 и DGSE (френското разузнаване) имат нещо много общо. Джина Хаспел, Ричард Мур и Бернар Емие са били резиденти в Турция на разузнаванията, които оглавяват към този момент. Интересен факт.